

Arrest

nr. 75 515 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die *loco* advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. SCHIPPERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, dient op 1 juli 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvulling in.

Op 26 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk doch ongegrond

wordt verklaard. Op 14 oktober 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker gaat tegen deze twee beslissingen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 57 452 van 7 maart 2011 het beroep verwerpt.

Op 7 mei 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 24 mei 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.05.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, met name dat hij sinds 2006 in België zou verblijven, volledig geïntegreerd zou zijn, een nieuw leven zou hebben opgebouwd, perfect Frans zou schrijven en spreken, zijn uiterste best zou doen om Nederlands te leren, werkbereid is, er zorg voor draagt dat alle door hem verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de integrale verwijzing naar de omstandige verklaringen welke hij reeds in de voorafgaande procedures (cf. de aanvraag art.9bis d.d. 01.07.2009 en de aanvulling d.d. 14.12.2009) heeft afgelegd; deze elementen werden reeds behandeld in de ongegronde beslissing d.d. 26.08.2010.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw A. J.; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende permanente breuk op het gezinsleven betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Tunesië is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Tunis.

De advocaat van betrokkene beweert dat betrokkene minstens een half jaar nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als hij er ooit al een zou krijgen. Zij haalt aan dat het niet evident is in Tunesië om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken, gelet op de enorme technische problemen waar de administratie mee te kampen zou hebben, alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren die zich zwaar zouden laten betalen om de nodige documenten af te leveren. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene of zijn advocaat geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Ten tweede dienen vreemdelingen die gebruik willen

maken van art. 9bis uit de Vreemdelingenwet zich te schikken naar de voorwaarden vermeld in dit artikel. Dit artikel vermeldt duidelijk dat er buitengewone omstandigheden dienen aanwezig te zijn om een aanvraag art 9bis in te dienen. Betrokkene dient de desbetreffende wetgeving te respecteren.

Vervolgens beweert de advocaat van betrokkene dat de situatie in Tunesië geenszins genormaliseerd is. Zij verwijst hierbij naar een aantal internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties; deze informatie/verwijzing kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding ervan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: medische stukken); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer hij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkenes verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen immers geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

(...)"

Op 22 november 2011 wordt de bestreden beslissing van 27 oktober 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Art. 7, al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980. Niet in bezit van een geldig visum.*

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij zijn aanvraag niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren en hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Toelichting:

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is volstrekt gebrekkig: zij verklaren de regularisatieaanvraag onontvankelijk omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij zijn aanvraag niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Tevens werd er aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gaat hierbij te kort door de bocht en houdt onvoldoende rekening met de concrete situatie van verzoekende partij.

Zo beschikt verzoekende partij, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing werd geargumenteed, over geen enkele plaats of familie in zijn land van herkomst waar hij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing omtrent zijn aanvraag. De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat dit zeer onwaarschijnlijk is omdat verzoekende partij tot voor 2006 in Tunesië zou hebben verbleven. Dit is echter een loutere veronderstelling en volkomen onjuist.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gaat uit van een loutere veronderstelling en persoonlijke invulling. Het lijkt echter geen twijfel dat de toestand in Tunesië tot gevolg heeft dat vele mensen het land ontvluchten, hetgeen ook geldt voor de familie van verzoekende partij.

Tevens wordt gesteld dat de informatie die verzoekende partij aanbrengt, niet voldoende geïndividualiseerd zou zijn en dat er enkel melding zou worden gemaakt van de “algemene toestand in Armenië”. Verzoekende partij is echter helemaal niet afkomstig uit Armenië, maar wel uit Tunesië!

Het is duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris gebruik maakt van een modelbeslissing die bovendien zelfs niet meer volledig wordt doorgelezen, waardoor het vaststaat dat de aanvraag van verzoekende partij niet meer individueel en onvoldoende aandachtig werd beoordeeld.

In casu is het zo dat de buitengewone omstandigheden waarvan sprake o.m. het gevolg zijn van de problematische toestand in zijn land van herkomst. Het Ministerie van Buitenlandse Zaken wijst er immers zelf op dat er waakzaamheid is geboden in Tunesië, meer bepaald in de gebieden met de Algerijnse grens en het Saharagebied. Verder benadrukken zij dat de noodtoestand nog niet is opgeheven en dat vooral K. - de geboortestad van verzoekende partij - en G. dienen vermeden te worden omwille van te onrustig. Zeer recent, meer bepaald op 24 november 2011, grepen er nog zware onlusten plaats die gepaard gingen met geweld en plunderingen.

Verzoekende partij kan dan ook onmogelijk naar Tunesië terugkeren om zijn aanvraag daar te doen en vervolgens terug te keren naar België, maar hoe wil de gemachtigde van de Staatssecretaris voor

Migratie- en Asielbeleid dat verzoekende partij dit bewijst, laat staan hier documenten van voorlegt? Gelet op de huidige onstabiele situatie in Tunesië is dit volkomen onmogelijk, laat staan dat er ergens bij één of andere instantie zou worden geregistreerd dat hij geen familie of vrienden meer heeft waar hij kan op terugvallen.

Bovendien werd er op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij een standvastige relatie heeft met mevrouw A. J., doch dit nog steeds zonder legaal verblijf. Het hoeft geen betoog dat dit een prangende humanitaire situatie oplevert. Er wordt in de bestreden beslissing enkel verwezen naar de voorwaarden zoals vermeld in artikel 40bis Vr.W., doch dit heeft geen betrekking op verzoekende partij aangezien hij momenteel enkel feitelijk samenwonend is en niet gehuwd of wettelijk samenwonend.

Niettegenstaande verzoekende partij de ontvankelijkheid van zijn aanvraag uitvoerig motiveert, wordt in de bestreden beslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen één na één niet kunnen aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien wordt er uitgegaan van loutere veronderstellingen én wordt er gebruik gemaakt van een gestandaardiseerde beslissing, waarbij zelfs het land van herkomst van verzoekende partij niet correct werd aangegeven. Op die manier kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid echter elke aanvraag onmiddellijk onontvankelijk verklaren. Als een uitgebreide motivering als die van verzoekende partij niet volstaat, hoe verwacht men dan dat iemand de buitengewone omstandigheid duidelijk maakt?

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij niet correct en individueel heeft beoordeeld, dat er - hoewel hierover geen twijfel kan bestaan - geen rekening werd gehouden met de problematische situatie in zijn land van herkomst en de mensenrechtenschendingen aldaar, dat er uitgegaan werd van veronderstellingen en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond."

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat het beginsel van de rechten van verdediging niet toepasselijk is zodat verzoeker ten onrechte een schending ervan aanvoert.

Verwijzend naar rechtspraak van de Raad, stelt de verwerende partij verder dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij verwijst de eerste bestreden beslissing immers naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet die de juridische grondslag ervan uitmaakt en bevat zij de redenen waarom de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden worden aangenomen.

De verwerende partij merkt voorts op dat verzoeker zich ertoe beperkt aan te voeren dat de argumentatie van de gemachtigde van de staatssecretaris uitgaat van een loutere veronderstelling en persoonlijke invulling zonder meer bewijzen voor te leggen dan in het kader van zijn aanvraag. De verwerende partij vervolgt dat de louter materiële fout in de beslissing - Armenië in plaats van Tunesië - de wettelijkheid ervan niet aantast. In elk geval meent de verwerende partij dat verzoeker geen belang heeft bij het middel aangezien hij niet betwist dat hij geen persoonlijke bewijzen leverde dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De verwerende partij laat ten slotte gelden dat blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat zij rekening hield met de relatie met mevrouw J. vermits zij besliste dat om in aanmerking te komen voor een

regularisatie in het kader van een duurzame relatie verzoeker diende te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij besluit dat de eerste bestreden beslissing afdoende is en dat de kritieken falen in feite.

2.1.3.1 In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van het beginsel van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat dit beginsel in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken doch niet op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan de schending ervan dan ook niet dienstig inroepen.

2.1.3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu hij deze in een eerste middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit verzoekers aanvraag van 24 mei 2011 blijkt dat hij volgende elementen heeft aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

“1. M.b.t. ontvankelijkheid: het vermelden van buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het buitenland onmogelijk maken

Verzoekende partij is zich bewust van het feit dat de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Conform de omzendbrief dd. 15 december 1998 kunnen buitengewone omstandigheden worden aangehaald, welke in logisch verband staan met de onmogelijkheid of onhaalbaarheid van een tijdelijk verblijf in het land van herkomst.

In casu is er inderdaad sprake van buitengewone omstandigheden die de aanvraag tot machtiging tot verblijf vanuit België kunnen verantwoorden.

- *De interpretatie die volgens de Dienst Vreemdelingenzaken moet gegeven worden aan de begrippen ‘verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland’ impliceert respectievelijk een ‘stabiele plaats in het land van oorsprong die niet de woonplaats van de vreemdeling in het betrokken land is’ en een ‘voorafgaande verplaatsing van het land van oorsprong naar een derde land, waar de vreemdeling op niet-precaire wijze verblijft, m.a.w. op een legale wijze voor een periode van meer dan drie maand’. Dergelijke verblijfstitel dient op de Belgische diplomatieke post voorgelegd te worden.*

In casu betekent dit dat verzoekende partij zijn aanvraag zou moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in zijn land van herkomst, nl. Tunesië. De aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn eventuele plaats van oponthoud in het buitenland, is immers onmogelijk aangezien verzoekende partij niet over een niet precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land. Bovendien heeft hij met geen enkel derde land een voldoende hechte band om zo'n niet-precaire verblijfstitel te bekomen.

- *Verder is het zo dat verzoekende partij inmiddels zijn leven hier heeft uitgebouwd, een standvatige relatie onderhoudt met een Belgische vrouw, met wie hij ook samenwoont, waardoor het zodoende onlogisch en onredelijk zou zijn om van hem te verwachten dat hij alles in België in de steek zouden laten om deze aanvraag vanuit zijn land van herkomst te gaan doen. Bovendien bestaat er geen enkele garantie dat hij (binnen afzienbare tijd) naar België zou kunnen terugkeren. Dit gegeven op zich maakt reeds een buitengewone omstandigheid uit.*
- *Een andere belangrijke reden waarom het voor verzoekende partij onmogelijk is om naar Tunesië terug te keren, is dat hij er niets of niemand meer heeft om op terug te vallen (cfr. eerder). Verzoekende partij beschikt dus momenteel over geen enkele plaats of familie waar hij veilig zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag. Een terugkeer naar Tunesië zou verzoekende partij in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen. Het zou voor hem elke dag opnieuw een strijd om te overleven betekenen, waarbij niemand hem enig toekomstperspectief zou kunnen bieden. Zijn angst voor een genoodzaakte terugkeer probeert hij telkens te verdringen door de overtuiging dat hij, net als iedereen, recht heeft op een menswaardig bestaan.*
- *Het is voor verzoekende partij verder onmogelijk om de terugreis naar Tunesië te bekostigen, om van daaruit zijn aanvraag te kunnen indienen en daarna terug naar België te keren. De kosteloze repatriëringsformule van het I.O.M. biedt evenmin een oplossing aangezien die reiskosten integraal moeten terugbetaald worden wanneer hij binnen een periode van 5 jaar naar België terugkeert. Uiteraard dient hij ook over het nodige geld te beschikken om zijn verblijf in Tunesië te kunnen financieren, hetgeen vrijwel onmogelijk zal zijn.*
- *Bovendien moet gewezen worden op het feit dat het in Tunesië niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken... gelet op noodtoestand die er nog steeds heerst en de enorme technische problemen waar de administratie mee te kampen heeft, alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren die zich zwaar laten betalen om de nodige documenten af te leveren. Gelet op deze situatie is het geenszins aangewezen verzoekende partij terug te sturen naar zijn land van herkomst.*
- *Het is overigens perfect begrijpelijk dat verzoekende partij tot op heden bevreesd is voor zijn terugkeer naar Tunesië, nu de noodtoestand nog steeds van kracht is en ons nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent terreur en geweld, waardoor tot op heden slachtoffers vallen. De situatie is er tot op heden immers geenszins genormaliseerd. Nog dagelijks verdwijnen en sterven in Tunesië meerdere mensen tengevolge van geweld, vervolging en onderdrukking door de overheid. Verzoekende partij verwijst overigens naar een aantal internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties, waaruit overduidelijk blijkt dat, als gevolg van de aanhoudende problemen in het land intussen reeds een groot deel van de etnische minderheden noodgedwongen het land ontvlucht hebben. De cijfers spreken voor zich, en kunnen moeilijk betwist worden.*

Gelet op alle aangehaalde elementen, mag worden aangenomen dat verzoekende partij minstens een half jaar nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als hij er ooit al één zal krijgen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partij beschouwt zijn woonst in Aalst als zijn enige thuis, en zijn partner, haar familie en hun vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware zijn Belgische familie vormen) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9bis Vr.W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Verzoekende partij meent dan ook dat hij wegens de vermelde buitengewone omstandigheden in de onmogelijkheid verkeert om zijn aanvraag conform artikel 9, 2de lid Vr.W. in te dienen."

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1.

In het middel betoogt verzoeker dat de motivering van de eerste bestreden beslissing volstrekt gebrekkig is. Volgens verzoeker houdt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onvoldoende rekening met zijn concrete situatie en gaat de gemachtigde uit van "een loutere veronderstelling en persoonlijke invulling". Zo stelt verzoeker dat de toestand in Tunesië tot gevolg heeft dat vele mensen het land ontvluchten, wat ook geldt voor zijn familie. In tegenstelling tot hetgeen in de eerste bestreden beslissing wordt beargumenteerd, beschikt verzoeker derhalve over geen enkele plaats of familie in zijn land van herkomst waar hij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing omtrent zijn aanvraag.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkenes verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen immers geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

De Raad stelt vast dat verzoekers stelling als zou hij in Tunesië niets of niemand meer hebben om op terug te vallen in afwachting van een beslissing omtrent zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een herhaling is van hetgeen verzoeker bij zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald. Een eenvoudige herhaling van de elementen uit verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf volstaat evenwel niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn. De loutere omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenmin om de motieven te weerleggen.

Verzoeker laat vervolgens gelden dat het gelet op de huidige onstabiele situatie in zijn land van herkomst volkomen onmogelijk is naar Tunesië terug te keren teneinde er een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen in te dienen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar advies van het ministerie van Buitenlandse Zaken en benadrukt dat er zeer recent, meer bepaald op 24 november 2011, nog zware onlusten plaatsgrepen die gepaard gingen met geweld en plunderingen. Verzoeker merkt tevens op dat de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik heeft gemaakt van een gestandaardiseerde beslissing die bovendien zelfs niet volledig is doorgelezen, aangezien het land van herkomst van verzoeker niet correct wordt aangegeven.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"Vervolgens beweert de advocaat van betrokkene dat de situatie in Tunesië geenszins genormaliseerd is. Zij verwijst hierbij naar een aantal internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties; deze informatie/verwijzing kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding ervan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

In het middel ontkent verzoeker niet dat hij geen persoonlijke bewijzen heeft voorgelegd inzake de vrees voor zijn leven. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot de stelling dat het gezien de problematische toestand in Tunesië volstrekt onmogelijk is aan te tonen dat hij niet naar zijn herkomstland kan terugkeren om er een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De Raad wijst er op dat een regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat het aan verzoeker toekomt nadere concrete gegevens aan te brengen ter staving van hetgeen hij beweert. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris vereist dat verzoeker op zijn minst een begin van bewijs levert dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Tunesië en van daaruit de aanvraag in te dienen omdat zijn leven in gevaar zou zijn in Tunesië. De algemene uiteenzetting van verzoeker doet geen afbreuk aan hetgeen in de eerste bestreden beslissing wordt overwogen.

In de mate waarin verzoeker opwerpt dat de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik heeft gemaakt van een modelbeslissing die bovendien zelfs niet volledig is doorgelezen, aangezien het land van herkomst van verzoeker niet correct wordt aangegeven, benadrukt de Raad dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad wijst er ook op dat de vermelding in de eerste bestreden beslissing van de woorden “*de algemene toestand in Armenië*” duidelijk een materiële vergissing betreft die geenszins aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van het feit dat verzoeker afkomstig zou zijn uit Armenië dan wel Tunesië. In de eerste zin van de bewuste paragraaf wordt trouwens uitdrukkelijk gewag gemaakt van “*de situatie in Tunesië*”. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het foutief aanhalen van zijn land van herkomst hem enig nadeel zou hebben berokkend zodat verzoeker geen belang heeft bij deze kritiek.

Verzoeker is ten slotte de mening toegedaan dat er op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met het feit dat hij een standvastige relatie heeft met mevrouw A. J. Volgens verzoeker wordt er in de eerste bestreden beslissing enkel verwezen naar de voorwaarden zoals vermeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, doch dit heeft op verzoeker geen betrekking aangezien hij momenteel enkel feitelijk samenwonend is en niet gehuwd of wettelijk samenwonend.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw A. J.; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende permanente breuk op het gezinsleven betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Uit de hierboven weergegeven passage blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de relatie die verzoeker met mevrouw A. J. onderhoudt. In de eerste bestreden beslissing wordt evenwel geoordeeld dat deze relatie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat het feit dat verzoeker in België een relatie heeft met mevrouw A. J. geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die het voor hem moeilijk, zo niet onmogelijk maakt een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen op de geëigende procedure om een aanvraag tot verblijf in te dienen op basis van een relatie. De omstandigheid dat verzoeker meent niet aan deze voorwaarden te voldoen, brengt niet mee dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om erop te wijzen dat zulke procedure bestaat. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat het door verzoeker aangebrachte gegeven niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd (zie ook RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223). Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde hierbij een incorrecte invulling zou hebben gegeven aan het begrip ‘buitengewone omstandigheden’.

Voor zover verzoeker met voorgaande uiteenzetting de Raad lijkt te willen overtuigen van het feit dat hij buitengewone omstandigheden kan doen gelden, merkt de Raad op dat het hem niet toekomt zijn oordeel over de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Verzoeker kan met zijn beroep enkel de beslissing zoals die is genomen door het bestuur bestrijden en de Raad kan in het kader van een annulatieberoep, zoals weergegeven in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, enkel de wettigheid van de bestreden beslissing toetsen. In zoverre verzoeker in het middel een tweede beoordeling vraagt van zijn aanvraag, is het middel onontvankelijk.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake kan zijn van een stereotiepe of standaard motivering. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en zijn situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag onontvankelijk is en hem een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd, om reden dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij zijn aanvraag niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Verzoekende partij verblijft sinds 2006 in België, heeft zich sinds zijn aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving, heeft een standvastige relatie van inmiddels ongeveer anderhalf jaar met mevrouw A. J. (van Belgische nationaliteit) met wie hij ook samenwoont, kan onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst en toch wordt zijn aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Niettegenstaande verzoekende partij met betrekking tot de ontvankelijkheid uitgebreide argumenten heeft aangevoerd en aantoonde dat hij onder de voorwaarden valt om te worden toegelaten de aanvraag vanuit België te doen, werd de aanvraag onontvankelijk verklaard en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Al de aangehaalde elementen maken nochtans duidelijk dat verzoekende partij niet zonder gevaar naar zijn land van herkomst kan terugkeren en de kans quasi onbestaande is dat hij daar een visum zal kunnen bekomen om vervolgens terug naar België te komen. Bovendien zal een dergelijke aanvraag – indien dit al mogelijk zou zijn – geruime tijd in beslag nemen, tijd die verzoekende partij echter onmogelijk in een veilige plaats en op een veilige, menswaardige manier zal kunnen overbruggen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partij beschouwt zijn woonst in Aalst als zijn enige thuis, en zijn partner en vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware zijn Belgische familie vormen) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie. Temeer daar hij, in geval hij voor zijn aanvraag zou dienen terug te keren naar Tunesië, zou gedwongen worden enige tijd gescheiden te worden van zijn partner, zonder enige garantie op terugkeer.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een ‘buitengewone’ inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling buitengewoon nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt de motivering van de bestreden beslissing manifest onjuist en onvoldoende te zijn. Indien de documenten en de concrete situatie van verzoekende partij enigszins zorgvuldig zouden zijn onderzocht, dan zou nooit tot de onontvankelijkheidsbeslissing zijn besloten. Integendeel, dan zou de buitengewone omstandigheid waarin verzoekende partij zich bevindt, zijn duidelijk geworden. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk

denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk. Bovendien werd er, zoals hierboven uiteengezet, duidelijk onzorgvuldig tewerk gegaan door gebruik te maken van een loutere standaardbeslissing.

Beslissen dat iemand niet geregulariseerd wordt na een ononderbroken verblijf van meer dan vijf jaar, terwijl hij overduidelijk niet kan terugkeren, geïntegreerd is én een standvastige duurzame relatie heeft in België, is geenszins een beslissing die door een redelijk denkend mens zou worden genomen. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn en hem een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd. Een dergelijke beslissing voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond.”

2.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat zij in de eerste bestreden beslissing op uitvoerige wijze uitlegt waarom de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken en waarom het niet onevenredig is te eisen dat verzoeker naar Tunesië zou terugkeren om een aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post.

2.2.3 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, hetgeen *in casu* niet het geval is.

In het middel betoogt verzoeker dat een aanvraag in het buitenland om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een buitengewone inspanning zou betekenen. Verzoeker voert voorts onder meer aan dat hij zich sinds zijn aankomst volledig heeft geïntegreerd in onze samenleving, een standvastige relatie heeft met mevrouw A. J. met wie hij ook samenwoont en niet zonder gevaar naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde elementen slechts een herhaling zijn van hetgeen verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheden heeft aangehaald. Een loutere herhaling in het verzoekschrift van de elementen die reeds werden aangehaald in verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf en die reeds werden beantwoord in de eerste bestreden beslissing, volstaat evenwel niet om aan te tonen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn. De Raad benadrukt dat de loutere omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris hiertoe evenmin volstaat. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat deze elementen in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werden beantwoord.

Gelet op het voorgaande en op de analyse in het eerste middel blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3 Verzoeker voert geen middelen aan die zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET